

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1124

29.09.2024 (135)

Adolf Hitler: Elskede Fører

Del 1

Introduktion

Adolf Hitler var helt sikkert den mest elskede leder af alle nationer!

Denne kærlighed gjorde ham så effektiv. Denne effektivitet gjorde ham så frygtet af fjenden. Denne frygt gør ham så forhadet af fjenden år efter år og årti efter årti.

Kærlighed kan ikke besejres af had. Sandheden kan ikke udryddes af løgne. Ædelhed kan ikke ødelægges af usselhed.

En dag vil tidevandet vende...

Gerhard Lauck
Oktober 1999 (110)

Hvem var Adolf Hitler?

af Michael Storm

Vores Führer Adolf Hitler var en meget begavet mand. Han udfyldte mange ekstremt krævende roller, herunder krigsherre, politisk leder og bygherre for blot at nævne nogle få. Efter min mening var den mest anerkendte rolle - dvs. krigsherre - *ikke* den sande indre mand. Selvom han gik til opgaven med al sin energi, var det ikke hans indre kald. (For eksempel nægtede han at omstille økonomien til total krig før i slutningen af 1943, og at indkalde tyske kvinder til krigsindsatsen før i 1944, fordi han håbede på at kunne afslutte krigen uden at skulle ændre kurs i sit livsværk).

Han var ganske vist en virkelig begavet politisk leder og en dynamisk statsmand, men det var ydre roller, som stadig ikke tilfredsstillede det indre menneske. Efter vinterkrisen på østfronten trådte de i baggrunden for rollen som krigsherre, som Føreren blev tvunget til at påtage sig.

Adolf Hitlers indre væsen, som er synligt gennem hele hans liv, er en *bygherres*. Det er formålet med dette års fødselsdagsartikel at undersøge dette faktum. I modsætning til jødemediernes negative billede af vores elskede Fører, var han den mest positive, konstruktive leder i historien.

Som dreng ville han være maler. Og han tjente endda til livets ophold som kunstner som ung mand. Men det var først, da han søgte ind på universitetet i Wien, at han opdagede sit sande indre kald. Kunstinstituttet afviste hans ansøgning, hvilket knuste hans hjerte. Men de fortalte ham, at hans fremtid lå inden for arkitektur, og at han skulle arbejde med det.

I løbet af sit liv tegnede Adolf Hitler huse, bygninger, stadioner, broer, arbejds kvarterer og hele byer. De bar hver især præg af hans inderste jeg. Det var Albert Speers opgave som rigets chefarkitekt at omsætte Førerens ideer, skitser, tegninger og modeller til virkelighed. Beton-, glas- og stålværker skød op over hele Tyskland, efterhånden som Førerens drømme tog form. Hans byggeprogram fortsatte fra 1933 til 1943. Men Tyskland havde hverken arbejdere eller råmaterialer nok til at påbegynde bare en brøkdel af de projekter, han havde forestillet sig, i løbet af den korte tiårsperiode.

Tysklands rustninger kom i anden række i forhold til hans byggeprogram indtil 1944. I 1938 brugte Frankrig alene flere penge end Tyskland på oprustning. I 1939 brugte Storbritannien flere ressourcer på RAF, end Hermann Göring gjorde på

Luftwaffe. I 1940 havde Frankrig dobbelt så mange moderne kampvogne som Tyskland. Og disse to såkaldte fredselkende demokratier var de *svageste* i den massive allierede koalition af magter, der omringede Tyskland i den mest uhyrlige krig, menneskeheden har oplevet. Det tog stadig over seks år for dem - USA, USSR, Storbritannien, Frankrig osv. - at overvælde lille Tyskland.

Den fysiske skabelse af autobahn, bygninger og byer var tydeligvis en meget høj prioritet for Føreren. Men selv disse gigantiske projekter demonstrerer ikke i tilstrækkelig grad hans indre jeg, som var langt større.

Da Adolf Hitler blev medlem af det ukendte NSDAP som det syvende medlem, begyndte han en kampagne for at skabe en magtfuld politisk maskine, som voksede fra det ukendte til den altomfattende bevægelse, vi ser i den magnetiske film *Viljens Triumf*. Intet af dette ville have været muligt uden hans indre drivkraft. At opbygge partimaskineriet var ikke nogen let bedrift, og formidable fjender måtte bekæmpes hele vejen. Efterhånden som partiets politiske arm voksede til millioner af medlemmer, skabte Føreren adskillige grene af bevægelsen, så hvert medlem kunne opfylde sin personlige skæbne. De mest berømte var selvfølgelig S.S., S.A. og *Hitlerjugend*. Men der eksisterede snesevis af andre, meget større organisationer, som støttede arbejdere, landmænd, studerende osv. Deres medlemstal overskyggede selv de to millioner mand i S.A. Førerens geni var så stort, at stort set alle blev inkluderet i den nationale struktur, hvor de fik tilfredsstillelse fra det, de gjorde bedst, og dette forenede igen folket, som intet folk nogensinde har været før eller siden.

Adolf Hitler opbyggede ikke blot den mest omfattende politiske bevægelse i verdenshistorien - under de mest ugunstige forhold, man kan forestille sig - men han skabte også den stærkeste økonomi i Europa. Da Führeren kom til magten den 30. januar 1933, var den tyske økonomi en udbrændt, ulmende ruin. Arbejdsløsheden var på over 25%. D-marken var værdiløs. International handel var umulig på grund af den jødiske verdensdepression og Storbritanniens afvisning af at give Tyskland adgang til verdensmarkederne. Selv en toldunion med Østrig var forbudt på grund af den onde Versailles-traktat. Kort sagt, Tyskland var ludfattigt og omgivet af en mur af protektionisme fra fjendtlige nationer. Tyskland skulle forblive en økonomisk slave til evig tid. For at føje spot til skade erklærede verdensjødedommen, med base i New York City, krig mod det nationalsocialistiske Tyskland. De opfordrede til en verdensomspændende økonomisk boykot af Tyskland og brugte alle deres økonomiske og politiske forbindelser verden over til at kvæle Tyskland.

Føreren lod sig ikke skræmme af den tilsyneladende håbløse opgave. Få timer efter at han havde overtaget ledelsen af den rodløse stat, påbegyndte han den herkuliske opgave at opbygge en ny nationaløkonomi. Med utrolig hastighed forvandlede Førerens energi den døende økonomi til en med vitalitet, styrke og kraft. Millioner af mænd vendte tilbage til arbejdet. Familier kunne begynde forfra. En ægte følelse af håb gennemsyrede alle dele af det tyske liv. I 1938 var den tyske økonomi den stærkeste i Europa. Den led endda under en akut mangel på arbejdskraft. Italienerne, polakker og franskmænd strømmede til Tyskland for at brødføde deres familier.

Desværre for verdensfreden var det kun det nationalsocialistiske Tyskland, der kæmpede sig fri af verdensdepressionens jødiske fangarme. USA var stadig i dens klør den 7. december 1941, og England slap aldrig ud af den. Krigen gav bare tvungen rationering, og efter krigen sank England tilbage i sin massive førkrigsdepression - minus sit imperium.

Hvor fantastiske disse resultater end er - opbygningen af byer, partiet og økonomien - så er de ikke kronen på værket i Førerens liv. I 1930'erne forsikrede Adolf Hitler gentagne gange verdens ledere om, at nationalsocialismen ikke var til eksport, og satte sin politik i kontrast til den jødisk-bolsjeviske internationale, som invaderede alle nationer i jagten på verdenserobring for deres marxistisk-jødiske superstat. Den nationalsocialistiske revolution var kun for Tyskland, og de degenererede plutokratiske demokratier havde intet at frygte. Men det havde de!

Det jødiske had mod en genopblussen af den ariske renhed kulminerede i en verdenskrig, hvor det nationalsocialistiske Tyskland blev sat op mod de jødiske kloner. Krigen begyndte som en national kamp, hvor Tyskland kæmpede for tysk overlevelse i en fjendtlig, jødisk kontrolleret verden. Men som krigen skred frem, strømmede titusinder af frivillige til det nationalsocialistiske banner for at kæmpe ikke bare for Tyskland, men for en ny verdensorden. Deres mål var at skabe et forenet arisk Europa.

I starten var Hitler imod det. Han ønskede kun, at Tyskland skulle være i fred. Men da det blev klart, at krigen ikke kunne lokaliseres, udviklede hans syn sig fra et tysk synspunkt til et pan-arisk, europæisk synspunkt! Lille Tyskland ville blive den drivende kraft i et forenet arisk nationalsocialistisk Europa, der strakte sig fra Lissabon til Moskva. Det ville blive en uovervindelig supermagt og være mere end et match for det jødiske plutokrati i USA og den jødiske bolsjevisme i Sovjetunionen.

General Leon Degrelle ledte sine Waffen S.S. Belgium-tropper på østfronten. De kæmpede for Belgiens plads i et pan-arisk Europa. Hitler holdt ham (og hans mænd) i den højeste agtelse. I 1945 sagde han endda, at hvis han havde en søn, ville han ønske, at han var som Leon Degrelle!

Ved krigens slutning havde Føreren opbygget en ægte panarisk europæisk bevægelse, der fik hundredtusinder til ikke bare at støtte den, men til at kæmpe og udgyde blod for den, selv i rigets håbløse sidste timer. Førerbunkeren i Berlin blev forsvaret til det sidste af udenlandske frivillige fra Waffen SS.

Den utrolige bedrift at forene et Europa, der havde været splittet i århundreder, var ikke kun Førerens kronede bedrift. Det er også den katalysator, der fortsat udvikler nationalsocialismen fra en udelukkende tysk bevægelse til det verdensomspændende, panariske fænomen af i dag. Drømmen om ægte verdensfred buldrer stærkt i hjerterne på millioner af hvide mænd over hele kloden.

Adolf Hitler var den største af alle ledere. Hans arv til os er hans forestilling om verdensfred baseret på den panariske nationalsocialismes nye verdensorden. Kort sagt vil alle hvide mænd blive forenet i et arisk broderskab, hvor vi vil dele goderne fra vores kollektive geni, arbejde og racemæssige overlegenhed.

Den 20. april er fødselsdagen for vores elskede leder Adolf Hitler. Mens alle abonnenter, tilhængere og aktivister fejrer dagen, kan du spørge dig selv: *"Hvad skal jeg gøre for at hjælpe med at fuldføre Førerens vigtigste arbejde? Hvad kan jeg gøre for at sikre mine ariske børns overlevelse i denne stadig mere fjendtlige, ikke-hvide verden?"*

Til minde om vores faldne leder Adolf Hitlers drøm om en forenet arisk race. -
HEIL HITLER!

Pilgrimsrejse

af Katti

"I dag forekommer det mig skæbnebestemt, at skæbnen har valgt Braunau am Inn som min fødeby. Og derfor forekommer denne lille by ved grænsen mig at være symbolet på en stor mission.

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, bind 1, kapitel I

Jeg var begyndt at kunne mærke de tusindvis af kilometer og tre dages rejse med fly, færge og tog fra Chicago, da mit tog fra Salzburg kørte gennem et grønt landskab med sølvfarvede floder, der flettede honningkagelandsbyer sammen. Sorte og grå skyer gled lavt hen over de oprindelige bjerge og skiftevis skjulte og afslørede deres flossede toppe - et smukt, dramatisk og konstant skiftende panorama over Øvre Østrig. Men jeg var mere udmattet end opstemt og længtes efter en varm seng i et venligt Gasthof.

Min træthed forsvandt, og et adrenalin-rush genopladede mine metaboliske batterier, da toget standsede ved den næste station med navnet "Braunau am Inn". Selvom jeg havde planlagt at ankomme til denne lille middelalderby i mange måneder, var det et chok at se stationsnavnet for første gang gennem togvinduet. Jeg havde klaret det! Med min rygsæk på skulderen gik jeg gennem et koldt regnvejr et par kilometer fra stationen til den ensomme Linzer Strasse, hvor jeg forhørte mig på Maybräu Gasthof. Jeg var heldig. Værtinden fortalte mig, at alle andre steder i Braunau og i miles omkreds var booket, ofte måneder i forvejen. "Det undrer mig ikke," sagde jeg kryptisk, og hun smilede. "Hele verden er her i denne måned." "Hvad?" Jeg gispede. "Bare vent. Du skal nok få det at se!" Og så lod hun mig være alene med sin gåde i min behagelige lille bås.

Jeg vågnede ved daggry til en morgen, der stadig var fugtig efter gårsdagens byger. Men byen var levende af landsbyaktivitet, og jeg beundrede den vidunderlige, harmoniske blanding af moderne butikker og hjem med de traditionelle bygninger og gader fra svundne århundreder. Jeg fortsatte til enden af Linzer Strasse, som åbnede sig i en luftig markedsplads lige fra middelalderen. I den sydlige ende stod Salzburger Tor, en massiv buegang, som for 500 år siden vogtede den oprindelige indgang til Braunau. På den anden side krydser gadebroen en lille biflod til floden Inn. Måske hundrede og halvtreds meter fra tornet ligger der stadig en stor, hvidkalket bygning, som i dag er beboet af lejlighedsejere. Det var til denne tilsyneladende ubemærkelsesværdige bygning i en obskur østrigsk by, at jeg var kommet på besøg fra den anden side af verden. For her, i huset i Salzburger Vorstadt, blev jordens største søn født, og jeg var kommet for at fejre hans hundrede års fødselsdag.

Jeg var heller ikke alene, som jeg erfarede den følgende dag, da regulære tropper og specialstyrker fra den østrigske hær pludselig besatte Braunau am Inn. Transport over broen til den tyske grænse blev afspærret, og personer, der kom ind i byen, skulle fremvise bevis på, at de var bosiddende i byen. En militærhelikopter cirkulerede lavt over byen, mens snesevis af pansrede mandskabsvogne raslede gennem den gamle markedsplads. I scener, der mindede om Hollywoods propagandafilm fra 1940'erne, spankulerede soldater med maskingeværer rundt blandt de forvirrede landsbyboere, og hjelmklædte skikkelser med pistolbevæbnede officerer stod på vagtposter. Plakater blev hængt op i hele byen, som i utvetydige vendinger bekendtgjorde, at Braunau var under undtagelsestilstand. Alle former for offentlige demonstrationer var strengt forbudt fra kl. 14.00 onsdag til kl. 9.00 fredag, advarede regeringsplakaterne. At tale højt til mere end to personer, at samles på gaden eller på fortovet, at uddele løbesedler, at råbe slogans, selv personer i "mistænkeligt tøj", kunne øjeblikkeligt blive anholdt og retsforfulgt i henhold til Østrigs "antinazistiske" lovgivning.

De selvtilfredse fortalere for demokrati opførte sig præcis som deres egne grimme karikaturer af "totalitære fascister". Men lige før deres ankomst blev byen oversvømmet af tusindvis af "outsidere" fra hele Europa og Amerika, selv Australien, Sydafrika og Orienten. Stakkels lille Braunau svulmede op med besøgende, og atmosfæren blev mere og mere tung af anspændt forventning. Der var rygter på alles læber. Varulvekommandoer skulle have hejst et hagekorsflag over Salzburg Tor ved midnat. Jødemordere skulle luske rundt i gaderne om natten. Terrorister fra Milano ville smadre Simon Wiesenthals afbildning foran borgmesterens hjem. Offentlighedens bekymring blev ikke mindre, da regeringstropper trak en barrikade tværs over Salzburger Tor og afspærrede den gamle Vorstadt med dens forbudte zone. Gennem buegangen kunne jeg se gaden på den anden side, uhyggelig på grund af dens påtvungne tomhed.

Sidst på aftenen var markedspladsen stort set forladt bortset fra soldaterne på deres poster. Men alle værtshuse og restauranter var overfyldte med livlige festdeltagere. Kort før midnat begyndte der at ske ting og sager. På Gann Hotel, ikke langt fra Salzburger Tor med sin barrikade, bestilte nogen flasker af husets fineste champagne, og der blev skålet i fødselsdagshilsener hele vejen rundt. I Ratskeller på min egen Maybräu, ved bordet ved siden af mit, omgivet af universitetsstuderende fra München, rejste en ung mand sig smart op, raslede med sin højre arm i en forbudt hilsen og råbte af sine lungers fulde kraft: "*For det stortyske rige, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!*" Ingen generede ham eller hans ledsagere.

Da jeg var alene, var min egen fejring en mere stille affære. Jeg gik hen til den nærliggende tomme markedsplads og satte mig på en bænk under det store landsbyur. Jeg kiggede op mod himlen. Skyerne, som havde dækket det meste af Centraleuropa i den forgangne uge, var forsvundet, og de observerbare stjerner dansede ubønhørligt ind i deres skæbnesvangre positioner, mens det store urs modige lunger tungt slog midnat ud. At være på dette sted, i dette øjeblik - der er ingen ord. Da det sidste slag rungede ud i evigheden, trykkede jeg på afspilningsknappen på min lille båndafspiller. Badenweiler, hans yndlingsmarch, bankede i mine hovedtelefoner.

Næste morgen var markedspladsen proppet med en masse forventningsfulde mennesker. De så alle ud til at vente, vente - vente på hvad? På hvem? Det var, som om han selv ville dukke op hvert øjeblik, måske stående oprejst i en stor sort Mercedes. Måske forventede de noget i den retning. Den levende ånd, den følelsesmæssigt håndgribelige tilstedeværelse af den mand, der i fyrré år efter sin fysiske død kaldte verdens opmærksomhed til sit fødested, blev mere intens, manifesterede sig mere kraftfuldt.

Hen mod middag dukkede en gruppe italienske fascister på mystisk vis op midt i menneskemængden. En af dem trodsede myndighedernes overvældende tilstedeværelse og forsøgte at tale. *"Vi bringer en fødselsdagshilsen til den hvide races største helt! Han lever for evigt i sine blodsbrødres og -søstres hjerter og sind! Ingen jøde-tyranni."* - Soldaterne kastede sig over ham og hans kammerater, men ikke før de havde hilst på de forbløffede tilskuere. Nogle i folkemængden vovede at hilse tilbage. Andre jublede, og nogle få begyndte at synge den gamle stormtroppersang, "Brüder in Zechen und Gruben", tilsyneladende en vittig reference til italienerens korte tale om "blodsbrødre". Politiet trak selv disse respondenter ud til anholdelse, en tung anholdelse i denne del af verden.

Min egen lille fejring fandt sted bag dette virvar på Pfarrkirche-pladsen ved den storslåede domkirke fra det 15. århundrede, St. Først gik jeg ned i det nærliggende underjordiske mindesmærke for krigens døde, et offentligt epitafium med navnene på de faldne fra Braunau indskrevet i væggene. I midten af gulvet ligger en repræsentant for en soldat, der sover i heldedøden. På den nordlige væg er der en æresliste over de krigere, der døde ved Stalingrad. Her lagde jeg en buket blomster med en lille skriftrulle, hvor der stod: "Og du har endnu sejret!" Jeg gik op ad trappen fra mindesmærket og over til Pfarrkirche, hvor jeg lagde en blomstrende stedsegrøn krans med hans foto midt på alteret og tændte det øverste offertorielys.

Mens jeg mediterede på kirkebænken, så jeg en gammel dame komme ind og direkte hen til alteret, hvor hun fik øje på min krans med foto. Selv om hun tilsyneladende var tordenskjoldet over sin opdagelse, rørte hun ikke ved den stedsegrønne. Andre mennesker kom, så den med tydelig forbløffelse, men lod den stå urørt.

Jeg gik ned bag i katedralen for at se den gamle døbefont, hvor barnet blev døbt, og vendte derefter tilbage til det skarpe sollys på den overfyldte markedsplads. Disse enkle, stille begivenheder kan ikke i deres fortælling begynde at formidle den dybt bevægende kvalitet og dybe følelsesmæssige oplevelse af denne Dagens Dag, helt sikkert den mest indre inspirerende dag i mit liv. Indtil den dag i april havde jeg stort set fortvivlet over vores udsigter til succes. Den umådelige ulykke - tabet af Anden Verdenskrig - syntes uoprettelig. Siden den sørgelige afslutning på denne katastrofe for den jordiske civilisation har bevægelsen kæmpet sig frem, er faldet og har kæmpet sig frem igen i en tid, hvor ondskabens hypnotiserende kræfter synes uovervindelige.

Men den 20. april, på 100-årsdagen for hans fødsel, på hans hellige fødested, gik den uventede erkendelse gradvist op for mig, at jeg havde været snæversynet, da jeg begrænsede min vurdering af bevægelsens udvikling og fremskridt til mit eget tynde stykke tid. Hans idé er et evigt koncept. De historiske konsekvenser, han satte i gang, er en flodbølge af begivenheder, der får uimodståeligt momentum med årene og langt ind i fremtiden. Vores bevægelse er anvendelsen af naturens love på menneskelige anliggender, og naturen er almægtig. Den kan modarbejdes midlertidigt, men dens kræfter opbygges kun i frustration for til sidst at styrte fremad mere rasende end nogensinde før.

Den 21. april, efter at myndighederne havde ophævet deres barrikader omkring hans hus, strømmede folkemængden mod det, som muslimer strømmer mod den hellige sten i Mekka. Jeg var blandt mange fremmede, men vi følte os alle pludselig i familie med hinanden, brødre og søstre af hagekorset, og at være sammen på dette ærværdige sted var som at vende hjem. Hans ånd omslutede os alle, gjorde os til hans kammerater og fyldte os med tryghed for fremtiden. Alene det, at vi var kommet fra hele verden til dette sted, på dette særlige tidspunkt midt i en fjendtlig verden, var bevis nok på, at ideen levede endnu. Det var, som han sagde i filmen "Triumph of the Will" - "vores hjerters befaling" bragte os sammen. Vi følte en særlig stolthed i bevidstheden om, at fremtidige generationer vil misunde os, der samledes her i dette unikke øjeblik for at tænde et fødselsdagslys omgivet af en enorm nat med uvidenhed og ondskab. Fra den flamme vil der

samtidig sprede sig et fyrtårn til oplysning af vores racemæssige slægtninge og en ild til forbrænding af vores efterkommeres forgiftere.

Jeg var kommet til Braunau am Inn for at tilbyde ham de sølle festligheder, jeg kunne, for at ære hans minde. Men han gav mig en gave så stor som livet selv - en fornyet, urokkelig tro på vores uundgåelige, absolutte triumf. Heil Hitler! Tusind gange Heil Hitler!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABORGANISATION
September 1973 April 1974 (20)

Der Kampf geht weiter !

Harbing Jern nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Initiativen von Massenarbeit, Verbreitung, Verfügung und Veränderung haben nicht nur gezeigt, dass Karte die politische Idee unserer heldenhaften Führer Adolf Hitler zu entwickeln.
Alle Nationalsozialisten sind wieder erhoffte Völker und Raumgewinn an den Schicksal zu kämpfen um die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Größe des hochentwickelten Volkstums ist heute noch viel größer als in die Vergangenheit.
Die vornehmlich Gegen ist aber dabei, das Volkstum - gegen alle weißen Völker (-) zu kämpfen. Seine Bildung und Erziehung, Überwindung und Konzentration.
Die "Segel" oder "Hänge" ist in der "Wahlkampf" oder im "Strandkampf" ist ein Propagandamittel bewahrt oder auf einen Nationalsozialisten oder jeder Nationalsozialisten ist seine Pflicht!
Hilf Hitler!
Gottfried Leuck

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (137)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Forreste rapport
Interview med Molly
Tredje del

NSK: Dine aktuelle projekter er tydeligt filosofiske og kunstrelaterede.

Beskriv venligst din holdning til sådanne emners betydning for politik.

Molly: Jeg forsøger stadig at opdatere fotografieret, men jeg har mest koncentreret mig om Adolf Hitler og menneskeligheden - her (www.movingthetransient.com/truth.htm). Jeg er nået op på 21 sider nu, og jeg har så meget mere at lave. At studere Anden Verdenskrig er et absolut minefelt af information. Man søger oplysninger om én ting og finder to andre ting, som man skal undersøge. Det føles lidt som om man er arkæolog og graver den begravede fortid frem. En fortid, som de fleste ikke vil have, at den kommer frem i lyset. Vi kan takke internettet igen for den store strøm af

the NEW ORDER
Number 176 (2021) Founded 1973 April 26, 2022 (206)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware entrepreneurs and social kinemen fight side by side for the preservation.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His reason are non-White immigration, culture dilution, and neo-racism.
Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!
Hitl Hitler!
Gottfried Leuck

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

					
---	---	---	---	---	---

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

 NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!

